

סבתא בטי - מתום

לפני כמה שבועות חלמתי עלייך.
אולי את באת לבקר אותי?
אולי אני ביקשתי להתקרב אלייך?
את היית כמו פעם, סבתא שלי האהובה כל כך.
מאופרת, יפה, שיערך כהה ומסורק, לחייך מלאות וסמוקות, ריחנית ולבושה יפה.
ובחלום את נותנת לי חיבוק גדול וחזק, ואני מחבקת אותך,
ומעיני זולגות נהרות של דמעות, ועצב אינסופי על הפרידה ממך.
החלום היה מתנה עבורי. הזדמנות להתחבר אלייך, אל הקשר שהיה לנו...
בחלום לא דיברנו. גם במציאות- החיבור אלייך לא היה דרך מילים. אני חושבת שאת פשוט מאוד
אהבת אותי ואת כולנו הנכדים, והאהבה הזו עברה אלינו דרך ודרך הגן עדן שיצרת עבורנו בביתך.
הבית שלך ושל סבא היה חוויה חושית מפנקת, מענגת ומרגיעה,
הטעמים המושלמים- עוגת התפוחים, הסלט של סבתא, הטוסטים, מגוון הממתקים...
הריחות - של הסדינים, של הבשמים, של האמבטיה,
הרעשים - של הציפורים בבוקר, המוסיקה של סבא, של השקט בלילה,
הכל מסודר, מתוקתק, נקי ומזמין.
הילדה שבי בוכה ושואלת בכאב - למה גן העדן הזה לא יכול להיות נצחי?
והבוגרת עונה לה- אבל הוא בתוכך, והנפש שלך ממשיכה ליהנות מפירותיו עד היום, ותמיד.
ואמרת לך סבתא- תודה ענקית שהיית כולך- מהותך והיצירה שלך - הקסם הזה עבורנו, הטוב המתוק הזה.
אוהבת מאוד מאוד,

נכדתך תום

